Lietas Nr. C31416914
Lietas arhīva Nr. CA-0356-16/18

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2016.gada 30.martā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.Stuberovska
un tiesneši I.Jēkabsone un U.Danga
ar sekretāri M.Lauri, tulkiem A.Blanari, V.Melamedaiti,
piedaloties prasītājas /pers. C/ pārstāvim /pers. D/, atbildētājam /pers. E/,
izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34 civillietu /pers. C/ prasībā pret /pers. E/ par zaudējumu piedziņu sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 27.aprīļa spriedumu.
Civillietu tiesas kolēģija konstatēja sekojošo.

Aprakstošā daļa

2014.gada 8.septembrī /pers. C/ (turpmāk – prasītāja) cēlusi Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā prasību pret /pers. E/ (turpmāk – atbildētājs) par zaudējumu piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājai pieder zemesgabals /adrese/, 75.grupa, Nr.122, 600 kv.m platībā. Uz minētā zemes gabala atrodas vienstāvu dzīvojamā ēka ar jumta izbūvi un palīgceltnēm, kas ir saistītas ar zemesgabalu. Palīgceltnes-šķūnis, kadastra numurs /numurs A/, un nojume, kadastra numurs /numurs B/, tika reģistrētas kā patvaļīga būvniecība. Minēto palīgceltņu tehnisko inventarizāciju pasūtīja atbildētājs 2001.gada 8.novembrī.

2011.gada 16.martā starp prasītāju, atbildētāju un /pers. F/ noslēgts līgums par daļu izmaiņu un lietošanas kārtības noteikšanu nekustamajā īpašuma /adrese A/, saskaņā ar kuru minētā nojume un šķūnis, kā patvaļīga būvniecība, tiek nodota atbildētāja valdījumā, un atbildētājs apņemas nojaukt būves, ja neizdosies tās legalizēt.

2011.gada 4.februārī Rīgas pilsētas būvvalde taisīja administratīvo aktu Nr.BV-11-287-ap, ar kuru noteikts termiņš nojaukt patvaļīgās būves-šķūni un nojumi sešu mēnešu laikā.

Prasītāja vairākkārt vērsās pie atbildētāja, lai viņš noteiktajā laikā nojauc patvaļīgās būves, kā arī būvvaldē vairākkārt iesniedza iesniegumus, norādot, ka patvaļīgā būvniecība jānojauc atbildētājam.

Ar Rīgas pilsētas Būvvaldes 2012.gada 22.maija izpildrīkojumu Nr.BV-12-1444-ap prasītājai uzlikts naudas sods LVL 20,00 apmērā par administratīvā akta Nr.BV-11-287-ap neizpildīšanu.

Ar Rīgas pilsētas Būvvaldes 2012.gada 17.decembra izpildrīkojumu Nr.BV-12-4549-ap prasītājai uzlikts naudas sods LVL 30,00 apmērā par administratīvā akta Nr.BV-11-287-ap neizpildīšanu.

Abi izpildrīkojumi tika pārsūdzēti, bet sūdzības tika noraidītas.

Ar Rīgas pilsētas Būvvaldes 2013.gada 19.marta izpildrīkojumu Nr.BV-13-1355-ap prasītājai uzlikts naudas sods LVL 50,00 apmērā par administratīva akta Nr.BV-11-287-ap neizpildīšanu. Ar Administratīvās tiesas 2013.gada 13.jūnija lēmumu naudas sods samazināts līdz LVL 35,00.

2013.gada 15.jūnijā patvaļīgā būvniecība-šķūnis un nojume tika nojauktas. Lai dzēstu patvaļīgo būvniecību ierakstu zemesgrāmatā, prasītājai bija nepieciešams saņemt izziņu par patvaļīgās būvniecības seku likvidēšanu, kas izmaksāja LVL 58,00 un EUR 18,50.

Neņemot vērā, ka prasītāja ir pensionāre, soda naudas piedziņa tika nodota izpildei zvērinātam tiesu izpildītājam, kas palielināja viņas izdevumus. Tādējādi, uz prasības pieteikuma sagatavošanas dienu prasītāja ir samaksājusi EUR 284,29, kuri saistīti ar atbildētāja patvaļīgās būvniecības seku likvidēšanu.

Atbildētājs bija minēto būvju lietotājs, kurš arī rakstveidā apliecināja, ka nojauks patvaļīgo būvniecību, ja neizdosies to legalizēt, līdz ar ko viņš ir atbildīgs par prasītājai nodarītajiem materiāliem zaudējumiem.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 1.pantu, 43.panta trešo daļu, 97.pantu, 127.pantu, 128.pantu, Civillikuma 5.pantu, 1779.pantu, prasītāja lūdz pirmās instances tiesu piedzīt no atbildētāja prasītājas labā zaudējumus EUR 284,29 un samaksātos tiesas izdevumus – valsts nodevu EUR 35,00, kopā EUR 319,29 apmērā.

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 27.aprīļa spriedumu nospriests prasību noraidīt.

Pirmās instances tiesa norādīja, ka prasītāja savu prasību pamatojusi ar Civillikuma 1779.pantu, un prasībā norādījusi, ka atbildētājs bija patvaļīgi uzcelto būvju lietotājs, kurš rakstveidā apliecināja, ka nojauks patvaļīgo būvniecību, ja neizdosies to legalizēt. Atbildētāja darbības, savlaicīgi nenojaucot patvaļīgo būvniecību, prasītājas ieskatā, ir ciešā cēloniskā sakarā ar prasītājai uzliktajiem naudas sodiem.

Tiesību teorijā ir atzīts, ka zaudējumu atlīdzības prasības apmierināšanai ir vajadzīgi četri priekšnoteikumi, bet kā

piektais apspriežams arī 1776.panta noteikums. Šie četri priekšnoteikumi (atlīdzības pamati) ir: kādas personas prettiesiska rīcība (darbība vai bezdarbība); šīs personas vaina; zaudējumu esamība un to konkrēts apmērs; cēloniskais sakars starp prettiesisku rīcību un zaudējumiem *(skat. Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Ceturtā daļa. Saistību tiesības. Autoru kolektīvs prof.K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā - Rīga, "Mans īpašums" 1998, 270 lpp.)*.

Tādējādi, zaudējumu atlīdzības prasības apmierināšanai nepieciešams konstatēt šādus priekšnosacījumus – kādas personas prettiesiska rīcība, šīs personas vaina, zaudējumu esamība un to konkrēts apmērs un cēloniskais sakars starp prettiesisko rīcību un zaudējumiem. Nepastāvot kaut vienam no šiem priekšnoteikumiem, nav pamata zaudējumu piedziņai.

Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 93.pantu, pirmās instances tiesa norādīja, ka saskaņā ar lietā esošo zemesgrāmatas nodalījuma izrakstu (lietas 51.lapa) Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr.1 4133 ir reģistrēts nekustamais īpašums – 1-stāvu dzīvojamā ēka ar jumta izbūvi (saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem liters Nr.1) un palīgceltnes (liters Nr.2, 4). Ēkas saistītas ar zemes gabalu, kadastra numurs /numurs D/, nodalījuma Nr.2838, kas pieder prasītājai, par ko strīda lietā nav.

Prasītāja norādījusi, ka uz viņai piederošā zemes gabala /adrese/ atradās palīgceltnes-šķūnis (kadastra numurs /numurs A/) un nojume (kadastra numurs /numurs B/), kuras tika reģistrētas kā patvaļīga būvniecība un kuras saskaņā ar 2011.gada 16.marta līgumu par daļu izmaiņu un lietošanas kārtības noteikšanu tika nodotas atbildētāja valdījumā un kuras atbildētājs apņemies nojaukt, ja neizdosies tās legalizēt.

Pirmās instances tiesa norādīja, ka minētais prasītājas apgalvojums ir pretrunā ar lietas materiāliem.

Pirmās instances tiesa konstatēja, ka atbildētājam 1986.gada 8.februārī ir reģistrētas īpašuma tiesības uz minētā dzīvojamās ēkas īpašuma ½ domājamo daļu. 2003.gada 14.augustā atbildētāja domājamā daļa īpašumā samazinājusies par 2/3.

Uz lietas izskatīšanas dienu nekustamais īpašums 1-stāvu dzīvojamā ēka ar jumta izbūvi /adrese/ ir kopīpašums un pieder kopīpašniekiem šādā kārtībā: /pers. F/ pieder 49/231 domājamās daļas, prasītājai 158/231 domājamās daļas un atbildētājam pieder 24/231 domājamās daļas.

Saskaņā ar lietā esošo 2011.gada 16.marta līgumu par daļu izmaiņu un lietošanas kārtības noteikšanu nekustamajā īpašumā (lietas 71.lapa) atbildētāja dalītā lietošanā un valdījumā tiek nodotas: 1-stāvu dzīvojamās ēkas ar jumta izbūvi dzīvoklis Nr.2 [..]; šķūnis (kadastra apzīmējums numurs /numurs E/), kuru atbildētājs lietoja līdz šā līguma noslēgšanas dienai; nojume (kadastra apzīmējums numurs /numurs F/), saskaņā ar būves kadastrālās uzmērīšanas lietu – patvaļīga būvniecība, kuru atbildētājs lietoja līdz šā līguma noslēgšanas dienai.

Minētā līguma 7.5.punktā atbildētājs apliecināja, ka nojauks viņam atsevišķā lietošanā nodoto nojumi ar kadastra apzīmējumu /numurs F/. Savukārt attiecībā uz šķūni ar kadastra apzīmējumu /numurs G/, kurš atbilstoši līguma 3.1.2.punktam nodots /pers. F/ dalītā lietošanā un valdījumā, zemes īpašniece prasītāja punktā Nr.7.6. apliecināja, ka piekrīt, ka /pers. F/ atsevišķā lietošanā nodotais šķūnis tiek legalizēts, pie nosacījuma, ka izstrādātais šķūņa celtniecības projekts atbilst normatīvo aktu prasībām.

Tādējādi, pretēji prasītājas apgalvojumiem, atbildētājs nav apliecinājis, ka nojauks šķūni ar kadastra numuru /numurs A/, kā arī lietā nav pierādījumu, ka minētais šķūnis jebkad ir bijis atbildētāja valdījumā.

Savukārt, kā tas ir noskaidrots tiesas sēdē, nojumi ar kadastra apzīmējumu /numurs H/ atbildētājs ir nojaucis, t.i. līgumā pielīgto ir izpildījis.

Apstāklis, ka atbildētājs pasūtīja šķūņa (kadastra numurs /numurs A/) un nojumes (kadastra numurs /numurs B/) būves tehnisko inventarizācijas lietu (lietas 57.-68.lapa), nedod pamatu uzskatīt, ka atbildētājam jāuzņemas atbildība par būvju nelikumīgu izcelsmi un patvaļīgas būvniecības novēršanas sekām.

Minētie apstākļi jau ir izvērtēti Rīgas pilsētas Būvvaldes 2011.gada 4.februāra administratīvajā aktā Nr.BV-11-287-ap par patvaļīgas būvniecības radīto seku novēršanu nekustamajā īpašumā /adrese A/, noskaidrojot lēmuma par patvaļīgās būvniecības radīto seku novēršanu adresātu. Un proti, būvvalde, izskatot iesniegumus, kuros identi kā izskatāmajā prasībā norādīts, ka būvdarbus nojumes un šķūņa būvniecībai veicis atbildētājs, atzinusi, ka būvvaldes rīcībā nav pārliecinoši pierādījumi, kas apliecina, ka nojumes un šķūņa būvniecību veicis namīpašuma kopīpašnieks atbildētājs. Līdz ar ko Būvvalde, nosakot lēmuma adresātu, vadījusies no Civillikuma noteikumiem.

Šādi pierādījumi nav pievienoti arī prasības pieteikumam, kā arī nav iesniegti līdz lietas izskatīšanas dienai. Līdz ar ko, pirmās instances tiesa uzskatīja, ka lietas izskatīšanas gaitā netika gūti pierādījumi par atbildētāja prettiesisku rīcību attiecībā pret prasītāju, kas ir patstāvīgs pamats prasības par zaudējumu piedziņu noraidīšanai.

Turklāt, no lietā esošajā Rīgas pilsētas Būvvaldes 2012.gada 22.maija Izpildrīkojuma Nr.BV-12-1444-ap (lietas 23.lapa) pirmās instance tiesa konstatēja, ka patvaļīgās būvniecības fakts zemes gabalā tika konstatēts jau 2008.gada 24.septembrī, būvinspektoram sagatavojot atzinumu Nr.5-17-DA-08-803-atz par būves pārbaudi. Minētajā izpildrīkojumā arī norādīts, ka prasītājas darbības nav vērstas uz patvaļīgās būvniecības radīto seku novēršanu, jo no atzinuma sagatavošanas brīža līdz izpildrīkojuma izdošanas brīdim ir pagājuši vairāk nekā 3 gadi, kuru laikā prasītāja nav novērsusi patvaļīgo būvniecību.

Atsaucoties uz Civillikuma 1776.pantu, 986.pantu un 864.pantu, pirmās instances tiesa uzskatīja par pamatotiem atbildētāja paskaidrojumus, ka patvaļīgas būvniecības un tā mēģinājumu nepieļaušana, kā arī patvaļīgi uzcelto būvju nojaukšana ir zemes īpašnieka tiešais pienākums un nekādi apstākļi nevar attaisnot šo pienākumu neizpildi, izvairoties no tiem vai pārliekot šos pienākumus uz citiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, pirmās instances tiesa uzskatīja, ka prasītāja nav centusies novērst vai vismaz mazināt prasības pieteikumā norādītos zaudējumus kā krietns un rūpīgs saimnieks.

No lietas materiāliem pirmās instances tiesa konstatēja, ka prasītāja ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 11.septembra lēmumu daļēji atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos iesniedzot prasības pieteikumu, tādējādi ievērojot Civilprocesa likuma 42.panta noteikumus un apstākli, ka prasība tiek noraidīta, nesamaksāto tiesas izdevumu piedziņai valsts ienākumos nav likumīga pamata.

Par minēto spriedumu 2015.gada 1.jūnijā apelācijas sūdzību iesniegusi prasītāja, pārsūdzot to pilnā apjomā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka ar Rīgas domes 1995.gada 10.oktobra lēmumu Nr.2449 "Par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu uz zemes gabalu /adrese/, un tā nodošanu īpašumā" prasītājai tika atjaunotas zemes īpašuma tiesības uz zemes gabalu /adrese/ (75 grupa, Nr.122, ar platību 600 kv.m.). Prasītājas īpašuma tiesības uz minēto zemes gabalu ir nostiprinātas Rīgas pilsētas Zemesgrāmatu nodaļas nodalījumā Nr.2838, kadastra numurs /numurs D/.

Uz minētā zemes gabala vēsturiski atradās viena palīgceltne-šķūnis (kadastra numurs /numurs I/). Minēto šķūni izmantoja zemes gabala lietotājs - atbildētājs, kurš iegādājās nekustamo īpašumu-dzīvokli Nr.2, /adrese/ 1986.gadā, tas ir gandrīz desmit gadus pirms prasītājai atjaunoja īpašuma tiesības.

To, ka atbildētājs lietoja minēto šķūni, viņš atzina arī 2015.gada 27.aprīļa Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas sēdē.

Laika gaitā šķūnis sabruka, un izveidojās trīs atsevišķas būves, kurām tika piešķirti atsevišķi kadastra numuri. Visas minētās būves, kuru pirmsākumi bija vienā būvē, tika atzītas par patvaļīgām būvniecībām.

Ņemot vērā, ka prasītāja nekad nav lietojusi minētās palīgbūves, viņai nebija nekādu tiesību tās nojaukt. Līdz ar to, pirmās instances tiesas atsauce uz Civillikuma 1776.pantu ir pamatota, bet minētā panta tulkojums ir ne vien bez izpratnes, bet arī nelikumīgs. Lietas materiālos ir pietiekami daudz norādes uz to, ka patvaļīgās būvniecības lietotājs bija atbildētājs. Ņemot vērā, ka atbildētājs bija labi informēts, ka viņa lietošanā esošās būves ir nelikumīgas, viņam arī bija pienākums tās nojaukt brīdī, kad Rīgas būvvalde vērsās pie prasītājas par patvaļīgās būvniecības nojaukšanu.

Līdz ar to ir tiešs cēloniskais sakars starp prettiesisku rīcību un zaudējumu nodarīšanu. Šie zaudējumi ir aprēķināti, un nebija nekādu pamatu prasību noraidīt.

Bez tam, apstāklis, ka patvaļīgā būvniecība ir nojaukta, neatbrīvo būves lietotāju no zaudējumu atlīdzības.

Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā apstākli, ka prasītājai, kā zemes īpašniecei, nav tiesību nojaukt citai personai lietošanā esošas būves. To var izdarīt tikai Rīgas būvvalde, piedzenot zaudējumus no to lietotājiem.

Visi naudas sodi par patvaļīgu būvju nojaukšanu prasītājai tika piemērotas kā zemes īpašniecei.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 413.pantu, 414.pantu, 415.pantu, 418.pantu, prasītāja lūdz apelācijas instances tiesu atcelt Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 27.aprīļa spriedumu.

Tiesas sēdē prasītājas /pers. C/ pārstāvis /pers. D/ prasību un apelācijas sūdzību uzturēja saskaņā ar prasības pieteikumā un apelācijas sūdzībā norādītajiem apstākļiem un pamatojumu.

Tiesas sēdē atbildētājs /pers. E/ prasību un apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota un prasība ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmajā daļā noteikto apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 430.panta trešās daļas noteikumiem, fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, un atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai Civillietu tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā paustajai motivācijai.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst par nepieciešamu sniegt savu vērtējumu iebildumiem un argumentiem, kurus prasītāja norādījusi savā apelācijas sūdzībā.

Nav strīda par prasības pieteikumā norādīto, ka ar Rīgas domes 1995.gada 10.oktobra lēmumu Nr.2449 "Par zemes īpašuma tiesību atjaunošanu uz zemes gabalu /adrese/, un tā nodošanu īpašumā" prasītājai atjaunotas zemes īpašuma tiesības uz zemes gabalu /adrese/ (75 grupa, Nr.122, ar platību 600 kv.m.). Prasītājas īpašuma tiesības uz minēto zemes gabalu ir nostiprinātas Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas nodalījumā Nr.2838, kadastra numurs /numurs D/.

Lai gan apelācijas sūdzībā prasītāja norāda, ka uz minētā zemes gabala vēsturiski atradās viena palīgceltne-šķūnis (kadastra numurs /numurs I/), Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr./numurs C/noraksts apstiprina, ka uz prasītājai piederošā zemes gabala /adrese/, izvietots nekustamais īpašums - viena vienstāva dzīvojamā māja ar kadastra apzīmējumu /numurs J/un divas palīgceltnes ar kadastra apzīmējumiem 01000740122002 un 01000740122004.

No lietas materiālos esošā 2011.gada 16.marta Līguma par daļu izmaiņu un lietošanas kārtības noteikšanu nekustamajā īpašumā, kas noslēgts starp nekustamā būvju īpašuma /adrese/ kopīpašniekiem - prasītāju, atbildētāju un /pers. F/ (turpmāk – Lietošanas līgums), izriet, ka atbildētāja dalītā lietošanā un valdījumā tiek nodotas vairākas vienstāva dzīvojamā ēkā ar jumta izbūvi, kadastra numurs /numurs K/izvietotas telpas, kā arī šķūnis, kadastra numurs /numurs I/, kuru atbildētājs lietoja līdz šā līguma noslēgšanas dienai, un nojume, kadastra numurs /numurs B/, saskaņā ar būves kadastrālās uzmērīšanas lietu – patvaļīga būvniecība, kuru atbildētājs lietoja līdz šā līguma noslēgšanas dienai.

Tāpat no minētā Lietošanas līguma izriet, ka /pers. F/ dalītā lietošanā un valdījumā tiek nodotas vairākas vienstāva

dzīvojamā ēkā ar jumta izbūvi, kadastra numurs /numurs K/izvietotas telpas, kā arī šķūnis, kadastra numurs /numurs A/, saskaņā ar būves kadastrālās uzmērīšanas lietu – patvaļīga būvniecība, kuru /pers. F/ lietoja līdz šā līguma noslēgšanas dienai.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka prasības pieteikumā prasītāja nepamatoti norādījusi, ka šķūnis ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs A/, kā patvaļīga būvniecība, bijis nodots atbildētāja valdījumā, jo rakstveida pierādījumi lietā apstiprina, ka šī būve bijusi nodota /pers. F/, kas nav lietas dalībniece, valdījumā.

No lietas materiālos esošajiem Rīgas pilsētas būvvaldes (turpmāk – Būvvvalde) prasītājai adresētajiem izpildrīkojumiem (2012.gada 22.maija izpildrīkojums Nr.BV-12-1444-ap, 2012.gada 17.decembra izpildrīkojums Nr.BV-12-4549-ap, 2013.gada 19.marta izpildrīkojums Nr.BV-13-1355-ap) izriet, ka patvaļīgas būvniecības fakts zemes gabalā /adrese/ tika konstatēts jau 2008.gada 24.septembrī, būvinspektoram sagatavojot atzinumu Nr.5-17-DA-08-803-atz par būves pārbaudi; Būvvalde 2011.gada 4.februārī saskaņā ar Būvniecības likuma 30.panta sesto daļu ir izdevusi administratīvo aktu Nr.BV-11-287-ap "Par patvaļīgas būvniecības radīto seku novēršanu nekustamajā īpašumā /adrese A/, uzliekot prasītājai (adresātam) par pienākumu sešu mēnešu laikā no administratīvā akta spēkā stāšanās dienas nojaukt patvaļīgi uzbūvētās būves /adrese/: nojumi (kadastra apzīmējums Nr./numurs B/) un šķūni (kadastra apzīmējums Nr./numurs A/); lai gan nojumes un šķūņa būvniecība ir konstatēta jau 2008. un 2009.gadā, kopš tā patvaļīgas būvniecības sekas nekustamajā īpašumā nav novērstas pat daļēji; šķūņa un nojumes nojaukšana kā pienākums ar administratīvo aktu bija uzlikts adresātam (prasītājai), kurš minēto pienākumu administratīvajā aktā noteiktajā termiņā nav izpildījis.

Minētie rakstveida pierādījumi apstiprina, ka Būvvalde, nosakot adresātu, vadījusies no Civillikuma normām. Saskaņā ar Civillikuma 968.pantu uz zemes uzcelta un cieši ar to savienota ēka atzīstama par tās daļu, savukārt, saskaņā ar Civillikuma 864.pantu visas uz lietu gulošās nastas un apgrūtinājumi jānes lietas īpašniekam.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka pirmās instances tiesa savā spriedumā pamatoti atsaukusies uz Civillikuma 1776.pantu.

Lietošanas līguma 7.5.punktā atbildētājs apliecinājis, ka nojauks viņam atsevišķā lietošanā nodoto nojumi (kadastra apzīmējums Nr./numurs/), taču Lietošanas līgumā nav noteikts termiņš, kurā atbildētājam jāizpilda šī saistība. Kā to norāda pati prasītāja savā prasības pieteikumā, un lietā nav strīda par šo faktu, atbildētājs minēto nojumi nojaucis 2013.gada jūnijā.

Līdz ar to, kā to pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa savā spriedumā, kam pievienojusies Civillietu tiesas kolēģija, atbildētājs nav apliecinājis, ka nojauks šķūni ar kadastra Nr./numurs A/, kā arī lietā nav pierādījumu, ka minētais šķūnis jebkad ir bijis atbildētāja valdījumā, savukārt, nojumi ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs L/ atbildētājs ir nojaucis, tas ir, līgumā pielīgto ir izpildījis.

No Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2011.gada 9.marta sprieduma civillietā Nr.C24120309, kuru apelācijas instances tiesai iesniedzis prasītājas pārstāvis, izriet, ka saskaņā ar lietošanas kārtības noteikšanas līgumu nekustamajā īpašumā /adrese A/ atbildētāja pastāvīgā lietojumā, cita starpā, nodots šķūnis ar literu 002 un strīds pastāv par atļaujas došanu šķūņa atjaunošanai. Ar minēto spriedumu nav nodibināti fakti attiecībā uz strīdus būvēm - nojumi (kadastra apzīmējums Nr./numurs B/) un šķūni (kadastra apzīmējums Nr./numurs A/), kam ir nozīme dotajā civillietā.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir objektīvi novērtējusi visus lietas apstākļus un pieņēmusi pamatotu un likumīgu spriedumu, savukārt apelācijas sūdzībā norādītie argumenti nevar kalpot par pamatu pretēja sprieduma taisīšanai.

Pie šādiem apstākļiem Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka prasība par zaudējumu piedziņu ir noraidāma.

Noraidot prasītājas prasību un apelācijas sūdzību, atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta otrajā daļā, 39.panta pirmās daļas 5.punktā noteiktajam, no prasītājas valsts ienākumos piedzenami iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, proti, par vienas (EUR 1,55) tiesas pavēstes piegādāšanu un izsniegšanu pirmās instances tiesā un divu (EUR 1,55 + EUR 1,55) tiesas pavēstes piegādāšanu un izsniegšanu apelācijas instances tiesā kopā EUR 4,65 (lietas 132.lapa).

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa veicama sekojoši:

Saņēmējs: Tiesu administrācija

Konta Nr. LV51TREL2190458019000

NMR 90001672316

Saņēmēja banka: Valsts kase

Kods TRELLV22

Iemaksas mērķis: 21499 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kā arī dati lietas identificēšanai (prasītājas vārds un uzvārds, lietas numurs).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 434.panta ceturto daļu, 204.[1] pantu prasītājai nosakāms 10 (desmit) dienu termiņš no sprieduma spēkā stāšanās dienas sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

/pers. C/, personas kods /personas kods/, prasību pret /pers. E/, personas kods /personas kods/, par zaudējumu piedziņu – noraidīt.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 4,65 (četri *euro* un 65 centi).

Noteikt /pers. C/, personas kods /personas kods/, 10 (desmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas sprieduma labprātīgai izpildei. Šajā termiņā valsts ienākumos piedzenamo ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu apliecinošs dokuments iesniedzams Rīgas apgabaltiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilna sprieduma sastādīšanas diena – 2016.gada 5.maijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja

tiesnese /paraksts/ I.Stuberovska

Tiesneši /paraksts/ I.Jēkabsone

/paraksts/ U.Danga